

Molitvena osmina za jedinstvo kršćana (8. dan, 25. siječnja)

Osma meditacija za molitvenu osminu za jedinstvo kršćana (25. siječnja). Teme: Milost Božja obraća Pavla; Gospodin računa s nama kao što je računao i na svetog Pavla; sveti Pavao je uzor za postizanje jedinstva.

16.01.2020.

**8. dan, 25. siječnja, Obraćanje
svetoga Pavla**

► *Milost Božja obraća Pavla.*

► *Gospodin računa s nama kao što je računao i na svetog Pavla.*

► *Sveti Pavao je uzor za postizanje jedinstva.*

ZAKLJUČUJEMO ovaj tjedan molitve za jedinstvo kršćana sjećajući se obraćenja svetog Pavla. „Savao pak,“ čujemo u prvom čitanju, „sveudilj zadahnut prijetnjom i pokoljem prema učenicima Gospodnjim, pođe k velikomu svećeniku“ (Dj 9,1-2).

Pavao je bio izuzetan branitelj Mojsijeva zakona i u njegovim je očima Kristova nauka bila opasnost za judaizam. Zato se nije ustručavao posvetiti sav svoj trud istrebljenju kršćanske zajednice. Pristao je na Stjepanovu smrt i još nije zadovoljan, „pustošio je Crkvu: ulazio je u kuće, odvlačio muževe i žene i predavao ih u tamnicu“ (Dj 8,3).

Odlazi u Damask, gdje je već bilo prokljalo sjeme vjere, s punim ovlastima „da sve koje nađe od ovoga Puta, muževe i žene, okovane dovede u Jeruzalem“ (Dj 9,2). Ali Gospod je imao drugačije planove za njega. Već u blizini Damaska „iznenada ga obasja svjetlost s neba. Sruši se na zemlju i začu glas što mu govoraše: »Savle, Savle, zašto me progoniš?« On upita: »Tko si, Gospodine?« A on će: »Ja sam Isus kojega ti progoniš!“ (Dj 9,3-5). Sveti Pavao nikada neće zaboraviti taj osobni susret s uskrslim Kristom. Mnogo godina kasnije, već postavši neumoran svjedok vjere, često ga se prisjećao: „Najposlije, kao nedonoščetu, ukaza se i meni. Da, ja sam najmanji među apostolima i nisam dostojan zvati se apostolom jer sam progonio Crkvu Božju. Ali milošću Božjom jesam što jesam“ (1. Kor 15,8-10).

Razmišljajući o tim prizorima, sveti Josemaria kaže: „Kakvu je pripravu

imao sveti Pavao kad ga je Krist srušio s konja, ostavio slijepog i pozvao u apostolat? Nikakvu! Međutim, on odgovara i kaže: Gospodine, što želiš da učinim? (Dj 9,6) Isus Krist ga je izabrao za apostola“ [1]. Sva nestrpljivost koja ga je nekoć vodila da progoni kršćane, sada ga gura - novom snagom, većom nego što je ikada sanjao - da širi vjeru u Krista u svakom kutku zemlje. Ništa ga neće moći spriječiti da ispuni svoj zadatak: njegov je život obilježen onim susretom na putu u Damask, koji je bio početak njegova poziva.

JEDINSTVO kršćana dar je koji moramo uporno tražiti od Duha Svetoga. Milost je milost, podsjeća sveti Augustin, „dana je besplatno“ [2]. Znamo da Bog „hoće da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine“ (1. Tim 2,4), a također znamo da računa na našu suradnju kako bismo - kroz život i riječ - mogli

svjedočiti radost življenja s Kristom. U toj zadaći uvijek razmišljajmo o onome što je sveti Pavao pitao, misleći na ljude oko sebe: „Ali kako da prizovu onoga u koga ne povjerovaše? A kako da povjeruju u onoga koga nisu čuli? Kako pak da čuju bez propovjednika? A kako propovijedati bez poslanja?“ (*Rim 10,14-15*).

Temelj na kojem je sveti Pavao gradio sav svoj neumorni rad na prenošenju Evandjelja jest da je osobno pronašao Isusa: „Nisam li ja slobodan? Nisam li apostol? Nisam li vidio Isusa, Gospodina našega?“ (1. *Kor 9,1*). Samo je tako, često vraćajući se tom trenutku, obnavljajući ga svakodnevno, mogao apostol pogana privući toliko mnogo ljudi na susret koji mu je radikalno promijenio smisao života. A tu je i naš susret s Kristom, gdje ćemo naći poriv za suradnju u ponovnom okupljanju svih kršćana. Benedikt XVI.,

napomenuvši upravo snagu koja je pokrenula svetog Pavla, istaknuo je da je, „ukratko, Gospodin taj koji ga je učinio apostolom, a ne vlastito htijenje. Apostol se ne postaje samoinicijativno; Gospod je taj koji to čini; stoga se trebate neprestano okretati prema Gospodinu. Sveti Pavao jasno kaže da je apostol po pozivu“ [3].

Sveti je Josemaría zamišljao okolnosti u kojima je živio sveti Pavao: ogromno carstvo koje je obožavalo lažne bogove i u kojem su običaji bili u suprotnosti sa životima onih koji su slijedili Isusa. U to je vrijeme, rekao je sveti Josemaria, evanđeoska poruka bila „sasvim suprotna onome što je vladalo u okolini, ali sveti Pavao koji zna, koji je intenzivno okusio radost što je Božji, sigurno propovijeda, i on to čini u svako doba, također i iz zatvora“ [4]. Svjestan da nas autentični susret s Kristom može

dovesti samo do sreće, sveti Pavao objasnio je Korinćanima razloge koji su ga doveli do evangelizacije: „Ta mi nismo gospodari vaše vjere, nego suradnici vaše radosti“ (2. Kor 1, 24).

„UČITE kako moliti, naučiti tražiti, naučiti pitati, naučiti zvati: dok ne nađete, dok ne primite, dok vam se ne otvori“ [5]. Najbolji način da Gospodin dade svojoj Crkvi milost sjedinjenja svih kršćana bit će ustrajna molitva. Sveti Pavao nas uči: čim su mu pomogli da se digne sa zemlje otišao je u Damask, „tri dana nije vidio, nije jeo ni pio.“ (Dj 9,9). Tek nakon tog vremena posvećenog molitvi i pokori, Bog šalje svoga slugu Ananiju: „Pođi jer on mi je oruđe izabrano da ponese ime moje pred narode i kraljeve i sinove Izraelove. Ja ću mu uistinu pokazati koliko mu je za ime moje trpjeti“ (Dj 9,15).

Svjesni da sav apostolski rad - također i toliko željeno jedinstvo

kršćana - ne ovisi isključivo o našim silama, najvažnije je staviti sebe potpuno na raspolaganje kako bismo primili Božje darove. Sve što nas vodi na poticanje ove nutarnje raspoloživosti, kako bi Krist pokazao svoju volju u nama, izrazito je apostolski zadatak. Zato možemo reći da su molitva i duh pokore glavni putovi ekumenizma: jer samo je Isus taj koji može doticati srca.

U tom se smislu papa Franjo zapitao: „Kako navijestiti evanđelje pomirenja nakon stoljeća podjela? Upravo nam je Pavao taj koji nam pomaže pronaći put. Naglašava da se pomirenje u Kristu ne može dogoditi bez žrtve. Isus je dao svoj život, umirući za sve. Slično tome, ambasadori pomirenja pozvani su da daju svoje živote u to ime, da ne žive za sebe, već za onoga koji je za njih umro i uskrsnuo“ [6]. Obraćanje svetog Pavla uzor je koji nas vodi prema potpunom jedinstvu. Crkva

nam na primjeru života apostola pokazuje put: susret s Kristom, osobno obraćenje, molitva, dijalog, zajedničko djelovanje.

Isusovi su se učenici u danima nakon Uskrsa okupljali oko Marije: „svi oni bijahu jednodušno postojani u molitvi sa ženama, i Marijom, majkom Isusovom“ (*Dj 1,14*).

Uvjereni smo u zagovor naše Majke da će se, kao što se tada dogodilo, postići jedinstvo među svim kršćanima: da ćemo se jednoga dana ponovno susresti, svi zajedno, pored nje.

[1] Sveti Josemaría, *Bilješke s jednog obiteljskog druženja*, 9-IV-1971.

[2] Sveti Augustin, *Enarrationes in Psalmos* 31, 2, 7.

[3] Benedikt XVI, Opća audijencija, 10-X-2008.

[4] Sveti Josemaría, *Bilješke s jednog obiteljskog druženja*, 25-VIII-1968.

[5] Sveti Bernard, *Sermo in Ascensione* 5, 14.

[6] Franjo, Homilija, 25-I-2017.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/molitvena-
osmina-za-jedinstvo-krscana-8-dan-25-
sijecnja/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/molitvena-osmina-za-jedinstvo-krscana-8-dan-25-sijecnja/) (9.08.2025.)